

A Bedő Albert Erdészeti Szakképző Iskola Bedő-díjasai

Bedő Albert neve a halálát követő évtizedekben lassan kezdett feledésbe merülni. Ezen igyekezett változtatni az Országos Erdészeti Egyesület egyebek között a Bedő Albert Emlékérem 1957. november 4-ei alapításával.

A hétköznapi nyelven Bedő-díjnak nevezett emlékérem az egyesület legrégebbi szakmai díja, amelyet *dr. Király Pál* szerint a szakmai közvélemény a legmagasabb elismerésnek tart. E kitüntetésben az egyesület azon erdészeti végzettségű élő tagjai részesülhetnek, akik a névadó szellemiségéhez méltó munkásságot folytattak és kiemelkedő szakmai tevékenységük mellett jelentős szerepet vállaltak az egyesületi célok megvalósítása érdekében. Napjainkban a Bedő Albert Emlékérem kitüntetésben évente legfeljebb három személy részesülhet.

A díj alapítása után alig néhány évvel *Obermayer György*, a szegedi erdészeti technikum és az ásothalmi erdészeti szakiskola akkori közös igazgatója kezdeményezésére 1961 novemberében a Földművelésügyi Minisztérium mint főhatóság engedélyezte az ásothalmi Erdészeti Szakiskolának a Bedő Albert név felvételét. A névválasztás igen szerencsés volt, hiszen az ásothalmi iskolához sok szállal kötődött Bedő Albert. Vélhetően napjaink hazai erdészeti iskolai közül az egyetlen, amelynek megálmodásában, majd az iskola alapításában is meghatározó szerepet vállalt. Az iskola épületegyüttesében bizonyíthatóan többször is járt. Az 1883. október 10-ei megnyitó ünnepségen is jelen volt Bedő, aki a helyszínen felvett jegyzőkönyv szerint ünnepélyes keretek között vette át az iskolát *Pálffy Ferenc* szegedi polgármestertől. Ünnepi köszöntőjét az Erdészeti Lapok 1883. évi októberi száma közölte. A kezdeti években Bedő Erdő-őr című könyvéből tanultak az iskola tanulói. Az első osztály 1884. szeptember 30-án vizsgázott az első év tananyagából. Az első vizsgabizottság elnöke is Bedő volt. Az utóbbi több mint fél évszázad során az Országos Erdészeti Egyesület mellett az ásothalmi szakiskola is élen járt Bedő Albert emlékének ápolásában. Napjainkban az iskola teljes neve Bedő Albert Erdészeti Szakképző Iskola és Kollégium.

Bedő Albert Emlékérem kitüntetésben az elmúlt 57 év során több mint 170 személy részesült. Közülük nyolcan a szakiskola diákjai vagy tanárai voltak. Ismereteink szerint az iskola egykori diákjai közül elsőként *Beck Antal* (1927-2004) erdész vehette át kitüntetését 1974-ben Egerben. Az erdész szakiskola 1948-as elvégzését követően 1950-56 között a Pécsi Erdőtelepítési Állomás vezetője volt. Azt követően a Mecseki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál tevékenykedett fásítási előadóként. Nagymértékben szakértelmének és pontos, fáradhatatlan munkájának köszönhetően jöttek létre a Dél-Dunántúlon a közreműködésével akkor létesített fásítások.

Szeverényi István (1924-) erdész 1984-ben Kecskeméten vehette át kitüntetését kiemelkedő munkájáért. Az Erdész Szakiskolát 1951-ben végezte el. Szakmai életét a Duna-Tisza közén, a Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál töltötte. Évtizedeken keresztül volt erdészvezető Nyárfajson. Visszaemlékezéseiben ezt írta: „A szakiskolától, annak tanári karától kimagasló útravalót kaptam. Egyéni szorgalmam és ambícióm mellett elsősorban ennek tulajdonítom, hogy mintegy négy évtizeden át helyt tudtam állni.”

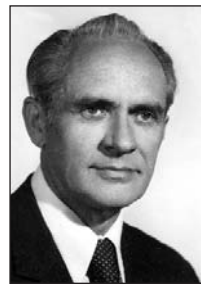

A szakiskola öt, korábban az iskolában is tevékenykedő tanára részesült Bedő Albert Emlékérem kitüntetésben. Időrendben elsőként *Kovács József* (1910-1970) erdész vehette át kitüntetését halála előtt két hónappal, 1970-ben Nyíregyházán. A II. világháború előtt hat évig szolgálatvezető erdészként tevékenykedett a szakiskolában. A háborút követően a Felsőtisza Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság erdőművelési csoportvezetőjeként ment nyugdíjba. Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében mintegy 8 000 hektár erdőfelújítás és 4 000 hektár er-

dőtelepítés hirdeti az utókornak lelkiismeretes munkáját.

Ibaros Frigyes (1915-2000) erdőmérnök szintén a háború előtt tanított a szakiskolában 1939-1943 között. Két iskolai tablón is megtalálható, akkor még a Kurcz Frigyes nevet használta. Nevét később magyarosította. A háború után előbb a Balatonfelvidéki Erdőgazdaságnál tevékenykedett erdőművelési főmérnökként, majd a MÉM Veszprémi Állami Erdőrendezőszékhelyetteseként ment nyugdíjba. Kiemelkedő szakmai munkásságát 1976-ban Balatonfüreden ismerték el.

Dr. Tuszkó László (1920-1984) erdőmérnök 1950-ben néhány hónapig látta el az iskolavezetői teendőket. 1950. október elsejével kinevezték az akkor létrehozott soproni Erdészeti Technikum igazgatójának, ahol 1980-ban történő nyugdíjazásáig oktatott. Kimagasló pedagógiai munkásságáért 1977-ben Debrecenben vehette át kitüntetését.

Dr. Szőnyi László (1921-) erdőmérnök 1946-49 között tanított a szakiskolában matematikát és jogot. Azt követően közel két évtizeden keresztül az ERTI tudományos munkatársa, majd fősztályvezetője volt. Nyugdíjazása előtti évtizedben a MÉM Erdőrendezési Szolgálat osztályvezetőjeként tevékenykedett. Sokrétű és kiemelkedő kutató és tudományos szervező munkássága elismeréseként 1983-ban Sopronban vehette át szakmai kitüntetését.

Dr. Kollwentz Ödön (1912-2008) erdőmérnök 1950-51 között erdőművelést, erdőbecslést és erdőrendezést tanított a szakiskolában. Majd a debreceni erdészeti technikumban tanított négy évet. Végül a Mecseki Állami

Erdőgazdaság erdőművelési osztályvezetőjeként ment nyugdíjba 1973-ban. Kiemelkedő szakmai és kiterjedt szakirodalmi munkásságáért 1993-ban Kaposváron vehette át szakmai kitüntetését.

Andrésiné dr. Ambrus Ildikó (1961-) erdőmérnök 1986-tól a szakiskola tanára, majd 1996-tól napjainkig az intézmény igazgatója. Az iskola tanárai közül az egyetlen, aki az

egyesületi tevékenysége mellett a szakiskolában végzett kiemelkedő szakmai és pedagógiai munkásságáért részesült a legmagasabb szakmai elismerésben 2012-ben Miskolcon.

Andrés Pál, Nagy László

ÉLETUTAK, TÖRTÉNETEK

Fényes dátuma 1883. október 10-e a magyar erdészet történetének. Ezen a napon adta át rendeltetésének a szakma által a legnagyobb magyar erdész-ként tisztelt kálnoki *Bedő Albert* országos főerdőmester az első magyar állami erdészképző iskolát Ásotthalmán.

Generációk régóta melengetett vágya vált ezzel valóra azok körében, akik a hazai erdők sorsa, jövője iránt, e hatalmas nemzeti kincs iránt felelősséget éreztek. S akik az 1867-es kiegyezést követő időkben, az ország szédítő ütemű fejlődése közepette az erdőgazdálkodásnak, ennek a tisztas, de egyszerű, primitív szinten álló ősfoglalkozásnak korszerű szakmává fejlesztésén, a modern magyar erdészet megteremtésén fáradoztak. Akik arról ábrándoztak, hogy ne kelljen többé a magyar földet és nyelvet alig ismerő, külföldi iskolákban végzett közvetlen termelésirányítókat idegenből importálni (főleg a német nyelvterületről). Hanem itthon, magyar nyelvű szakiskolában magyar szaktanárok által kiképzett és a szülőföld iránti mély vonzalommal áthatott ifjak kezébe kerüljön a magyar erdők kezelése, sorsuk intézése.

Százharminc esztendő telt el azóta, és ez már történelmi mércével mérve is nagy idő. S ez alatt a hosszú idő alatt – a kedvelt erdészhozsonlással élve – az elvetett kis makkból derekas tölgyfa lett. Mert, hála az iskola mindenkori fe-

lős vezetőinek és mindazoknak, akik sorsának alakulására befolyással voltak, a múlt évek hosszú sora alatt vastagodott is a fa. Hol egy új épület, hol egy kis emlékmű vagy gyűjtemény létesíté-

se, hol a park vagy a tanulmányi erdő fejlesztése jelentette a gyarapodást, az évgyűrűk lerakódását, a fa terebélyesedését. Az iskolának a különböző kerek számú évfordulói alkalmából megjelentett korábbi kiadványai, a szaksajtóban megjelentetett köz-

lemények szépen, részletesen ismertetik ezt a fejlődési folyamatot.

Érzékeltetik azonban azt is, hogy ez a százharminc éves fejlődés nem volt mindig sima, töretlen sikertörténet. A történelem viharai az országnak ebbe a kissé félreeső zugába is betörték és rázták, meg-megtépázták a növekvő fát. A leg súlyosabb széltevést talán 1968-ban szenvedte el, amikor is – 85 évi működés után – megszűnt már fogalomként a két-éves erdészképző szakiskola lenni.

Ám maga az intézmény nem szűnt meg, hanem (hála az iskola korabeli igazgatóinak és tanszemélyzetének) túlélte a súlyos sérülést, csak más módon szolgálja a magyar erdészetet és a tanulni vágyó magyar ifjúságot. S él és fejlődik, virágzik mindmáig. Így az erdőgazdálkodás legfontosabb szakmai alapelveinek, a tartamosságának a szimbólumává intézményi vonalon.

A tartamosság régi elve azonban napjainkban már változott. Értékelhetjük úgy is, hogy magasabb fokozatra lépett és „fenntartható fejlődés” lett belőle.

E könyv fejezetei meggyőzhetik a T. Olvasót arról, hogy az ásotthalmi Bedő Albert Erdészeti Szakképző Iskola és Kollégium esetében ez az alapelv-változás nem üres, szépelgő retorikai fordulat, hanem a szorgos mindennapok valósága.

Miközben ehhez a fejlődéshez az iskola teljes személyzetének és növendékeinek magam is az eddigiekhez hasonló további szép sikereket kívánok, jó szívvel ajánlom ezt a könyvet minden kedves érdeklődő szíves figyelmébe.

Dr. Király Pál